

Idemque diviserunt naturam hominis in animum et corpus.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Si enim ad populum me vocas, eum. Experiamur igitur, inquit, etsi habet haec Stoicorum ratio difficilius quiddam et obscurius. Ab his oratores, ab his imperatores ac rerum publicarum principes extiterunt.

Universa enim illorum ratione cum tota vestra confligendum puto. Vitiosum est enim in dividendo partem in genere numerare. Nihil minus, contraque illa hereditate dives ob eamque rem laetus. Sit, inquam, tam facilis, quam vultis, comparatio voluptatis, quid de dolore dicemus? Erat enim Polemonis. Illud quaero, quid ei, qui in voluptate summum bonum ponat, consentaneum sit dicere. Parvi enim primo ortu sic iacent, tamquam omnino sine animo sint. Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Sin est etiam corpus, ista explanatio naturae nempe hoc effecerit, ut ea, quae ante explanationem tenebamus, relinquamus.

Materiam vero rerum et copiam apud hos exilem, apud illos uberrimam reperiemus. Tum Quintus: Est plane, Piso, ut dicis, inquit. Quae cum praeponunt, ut sit aliqua rerum selectio, naturam videntur sequi; Nam USD677 aliquando posse recte fieri dicunt nulla expectata nec quaesita voluptate. Nihil est enim, de quo aliter tu sentias atque ego, modo commutatis verbis ipsas res conferamus. Itaque hoc frequenter dici solet a vobis, P845 non intellegere nos, quam dicat Epicurus voluptatem. Eorum enim est haec querela, qui sibi cari sunt seseque diligunt. Quis suae urbis conservatorem Codrum, quis Erechthei filias non maxime laudat? Ex ea difficultate illae fallaciloquae, ut ait Accius, malitiae natae sunt. An me, inquam, nisi te audire vellem, censes haec dicturum fuisse? Transfer idem ad modestiam vel temperantiam, quae est moderatio cupiditatum rationi oboediens. Omnes, qui non sint sapientes, aequae miseros esse, sapientes omnes summe beatos, recte facta omnia aequalia, omnia peccata paria;

Et si in ipsa gubernatione negligentia est navis eversa, maius est peccatum in auro quam in palea. Cum sciret confestim esse moriendum eamque mortem ardentiore studio peteret, quam Epicurus voluptatem petendam putat. Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur. Praeclare enim Plato: Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit. Ac ne plura complectar-sunt enim innumerabilia-, bene laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est. Atqui iste locus est, Piso, tibi etiam atque etiam confirmandus, inquam; Claudii libidini, qui tum erat summo ne imperio, dederetur. Beatus sibi videtur esse moriens. Eam tum adesse, cum dolor omnis absit; Mihi quidem Homerus huius modi quiddam vidisse videatur in iis, quae de Sirenum cantibus finxerit.

De quibus cupio scire quid sentias.

Ne discipulum abducam, times. Stoici restant, ei quidem non unam aliquam aut alteram rem a nobis, sed totam ad se nostram philosophiam transtulerunt; Si autem id non concedatur, non continuo vita beata tollitur. Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium. Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valitudo; Atqui, inquam, Cato, si istud optinueris, traducas me ad te totum licebit.

Vide igitur ne non debeas verbis nostris uti, sentiis tuis. Faceres tu quidem, Torquate, haec omnia; Nam quicquid quaeritur, id habet aut generis ipsius sine personis temporibusque aut his adiunctis facti aut iuris aut nominis controversiam. Possumusne ergo in vita summum bonum dicere, cum id ne in cena quidem posse videamur? Etiam beatissimum? Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse

finem, non eundem. Sin te auctoritas commovebat, nobisne omnibus et Platoni ipsi nescio quem illum anteponebas? Primum non saepe, deinde quae est ista relaxatio, cum et praeteriti doloris memoria recens est et futuri atque independentis torquet timor? Eaedem res maneant alio modo. Id quaeris, inquam, in quo, utrum respondero, verses te huc atque illuc necesse est. Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? Hanc ergo intuens debet institutum illud quasi signum absolvere.

Sed eum qui audiebant, quoad poterant, defendebant sententiam suam.

Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; Crassus fuit, qui tamen solebat uti suo bono, ut hodie est noster Pompeius, cui recte facienti gratia est habenda; Non ego tecum iam ita iocabor, ut isdem his de rebus, cum L. O magnam vim ingenii causamque iustam, cur nova existeret disciplina! Perge porro. Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt. Praetereo multos, in bis doctum hominem et suavem, Hieronymum, quem iam cur Peripateticum volleyball appellem nescio. Facit igitur Lucius noster prudenter, qui audire de summo bono potissimum velit;

Ut scias me intellegere, primum idem esse dico voluptatem, quod ille don. Atque omnia quidem scire, cuiuscumque modi sint, cupere curiosorum, duci vero maiorum rerum contemplatione ad cupiditatem scientiae summorum virorum est putandum. Dolere malum est: in crucem qui agitur, beatus esse non potest. Ut pompa, ludis atque eius modi spectaculis teneantur ob eamque rem vel famem et sitim perferant? Occultum facinus esse potuerit, gaudebit; Ita ne hoc quidem modo paria peccata sunt. Ut nemo dubitet, eorum omnia officia quo spectare, quid sequi, quid fugere debeant? In sapientem solum cadit, isque finis bonorum, ut ab ipsis Stoicis scriptum videmus, a Xenocrate atque ab Aristotele constitutus est. Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Ut pulsi recurrant?

Nam cui proposito sit conservatio sui, necesse est huic partes quoque sui caras suo genere laudabiles. Duae sunt enim res quoque, ne tu verba solum putes. Illis videtur, qui illud non dubitant bonum dicere -; Quid est, quod ab ea absolvi et perfici debeat? Verum esto: verbum ipsum voluptatis non habet dignitatem, nec nos fortasse intellegimus. Primum in nostrane potestate est, quid meminerimus? Si verbum sequimur, primum longius verbum praepositum quam bonum. In eo autem voluptas omnium Latine loquentium more ponitur, cum percipitur ea, quae sensum aliquem moveat, iucunditas. In quo etsi est magnus, tamen nova pleraque et perpauca de moribus. Idemne potest esse dies saepius, qui semel fuit? Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes aut tueri aut retinere virtutem.

Haec bene dicuntur, nec ego repugno, sed inter sese ipsa pugnant.

Alia quaedam dicent, credo, magna antiquorum esse peccata, quae ille veri investigandi cupidus nullo modo ferre potuerit. Inquit, cum ego te hac nova lege videam eodem die accusatori responderet tribus horis perorare, in hac me causa tempus dilaturum putas? Terram, mihi crede, ea lanx et maria deprimet. Amicitiam autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Ne tum quidem te respicies et cogitabis sibi quemque natum esse et suis voluptatibus? Nam si beatus umquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro exstructum rogam pertulisset. Cum autem progrediens confirmatur animus, agnoscit ille quidem naturae vim, sed ita, ut progredi possit longius, per se sit tantum inchoata. Praeclare enim Plato: Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit.

Sed quot homines, tot sententiae;

Ita relinquet duas, de quibus etiam atque etiam consideret. Non ego tecum iam ita iocabor, ut isdem his de rebus, cum L. Cur igitur, cum de re conveniat, non malumus usitate loqui? Demptra enim aeternitate nihilo beatior Iuppiter quam Epicurus; Atqui perspicuum est hominem e corpore animoque constare, cum primae sint animi partes, secundae corporis. Stoici scilicet.

De ingenio eius in his disputationibus, non de moribus quaeritur. Ut proverbium non nulla veriora sint quam vestra dogmata. Nunc ita separantur, ut disiuncta sint, quo nihil potest esse perversius. Te enim iudicem aequum puto, modo quae dicat ille bene noris. Nam adhuc, meo fortasse vitio, quid ego quaeram non perspicis. An hoc usque quaque, aliter in vita?

Cur, nisi quod turpis oratio est?

Utram tandem linguam nescio? Ita ceterorum sententiis semotis relinquitur non mihi cum Torquato, sed virtuti cum voluptate certatio. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientis omnis esse semper beatus; Piso, familiaris noster, et alia multa et hoc loco Stoicos irridebat: Quid enim? Expectoque quid ad id, quod quaerebam, respondeas. Cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Atque omnia quidem scire, cuiuscumque modi sint, cupere curiosorum, duci vero maiorum rerum contemplatione ad cupiditatem scientiae summorum virorum est putandum. Hoc Hieronymus summum bonum esse dixit. Etsi qui potest intellegi aut cogitari esse aliquod animal, quod se oderit? An, partus ancillae sitne in fructu habendus, disserteretur inter principes civitatis, P.

Atque haec coniunctio confusioque virtutum tamen a philosophis ratione quadam distinguitur. Duo Reges: constructio interrete. Atque hoc loco similitudines eas, quibus illi uti solent, dissimillimas proferebas. Chrysippus autem exponens differentias animantium ait alias earum corpore excellere, alias autem animo, non nullas valere utraque re; Alia quaedam dicent, credo, magna antiquorum esse peccata, quae ille veri investigandi cupidus nullo modo ferre potuerit. Ex rebus enim timiditas, non ex vocabulis nascitur. Non quaeritur autem quid naturae tuae consentaneum sit, sed quid disciplinae. Nosti, credo, illud: Nemo pius est, qui pietatem-; Illa argumenta propria videamus, cur omnia sint paria peccata. Num igitur utiliores tibi hunc Triarium putas esse posse, quam si tua sint Puteolis granaria? Omnibus enim artibus volumus attributam esse eam, quae communis appellatur prudentia, quam omnes, qui cuique artificio praesunt, debent habere. Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extremo bonorum. Audax negotium, dicerem impudens, nisi hoc institutum postea translatum ad philosophos nostros esset. Quam multa vitiosa! summum enim bonum et malum vagiens puer utra voluptate diiudicabit, club stante an movente?

Septem autem illi non suo, sed populorum suffragio omnium nominati sunt.

Non enim, si malum est dolor, carere eo malo satis est ad bene vivendum. Mihi enim satis est, ipsis non satis. Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Praeterea et appetendi et refugiendi et omnino rerum gerendarum initia proficiscuntur aut a voluptate aut a dolore. Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus factis re, non teste moveamur. Sit enim idem caecus, debilis. Nihil opus est exemplis hoc facere longius. Et tamen tantis vectigalibus ad liberalitatem utens etiam sine hac Pyladea amicitia multorum te benivolentia praeclare tuebere et munies. Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? Vitiosum est enim in

dividendo partem in genere numerare.

Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae.

At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici dicunt, semper tibi in ore sunt in iudiciis, in senatu. Nam illud vehementer repugnat, eundem beatum esse et multis malis oppressum. Compensabatur, inquit, cum summis doloribus laetitia. Mihi enim erit isdem istis fortasse iam utendum. Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur. Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret?

Est autem etiam actio quaedam corporis, quae motus et status naturae congruentis tenet; Restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, inquit, illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. Istius modi autem res dicere ornate velle puerile est, plane autem et perspicue expedire posse docti et intellegentis viri. Totum genus hoc Zeno et qui ab eo sunt aut non potuerunt aut noluerunt, certe reliquerunt. Consequentia exquirere, quoad sit id, quod volumus, effectum. Cum autem venissemus in Academiae non sine causa nobilitata spatia, solitudo erat ea, quam volueramus. Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Tum Piso: Atqui, Cicero, inquit, ista studia, si ad imitandos summos viros spectant, ingeniosorum sunt;

Vide ne ista sint Manliana vestra aut maiora etiam, si imperes quod facere non possim. Nunc vero a primo quidem mirabiliter occulta natura est nec perspicui nec cognosci potest. Quod quoniam in quo sit magna dissensio est, Carneadea nobis adhibenda divisio est, qua noster Antiochus libenter uti solet. Materiam vero rerum et copiam apud hos exilem, apud illos uberrimam reperiemus. Quod dicit Epicurus etiam de voluptate, quae minime sint voluptates, eas obscurari saepe et obrui. Ita fit illa conclusio non solum vera, sed ita perspicua, ut dialectici ne rationem quidem reddi putent oportere: si illud, hoc;

Quod quidem iam fit etiam in Academia. Immo videri fortasse. Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Cupit enim dñcere nihil posse ad beatam vitam deesse sapienti.

Eorum enim est haec querela, qui sibi cari sunt seseque diligunt. Quae cum dixisset paulumque institisset, Quid est? Non enim in selectione virtus ponenda erat, ut id ipsum, quod erat bonorum ultimum, aliud aliquid acquireret. Mihi enim satis est, ipsis non satis. Vide, ne magis, inquam, tuum fuerit, cum re idem tibi, quod mihi, videretur, non nova te rebus nomina inponere. Ut optime, secundum naturam affectum esse possit.